

Subjekt - víc než „událost“

Subjekt v našem velmi rozšířeném (a i jinak odlišném) pojetí není žádná původní a samostatná „danost“, žádné předmětné „jsoucno“, které „jest“ ,in se‘ a ,per se‘, tj. samo sebou a nezávisle na ničem jiném, nýbrž je ustaveno, drženo a neseno (,svým‘) událostným děním, ale na druhé straně událostné dění je na tomto ,svém‘ aktu ustavení, držení a nesení vlastního subjektu (resp. sebe-ustavení jakožto subjektu) velice závislé, především ovšem perspektivně, tj. co do své vlastní budoucnosti (tedy ,budosti‘). Subjekt je tedy třeba chápat jako událost, ale zároveň jako něco víc než pouhé její událostné dění. Subjekt není ani složkou, ani součástí události, jejímž je subjektem. To právě dělá ze subjektu zvláštní, naprosto mimořádnou „skutečnost“, neboť nemůže být redukovatě chápán jako součást procesu událostného dění: subjekt není prostě jen jeho součástí, a dokonce ani jen jeho produktem (a už dokonce ne vedlejším produktem). Ovšem to, čím „přesahuje“ nebo „překračuje“ rámec dění své vlastní události (k níž náleží a bez níž by nebyl ničím, protože by se nemohl bez ní „stát“), nelze „vidět“ resp. chápat jako „danost“.

(Písek, 040118-1.)